

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobců:	a) **Ing. J. Ch.**, narozený dne X, bytem Ch.,
	b) **STARÁ LOUKA spol. s r.o.**, IČO 26334046, sídlem Dr. Davida Bechera 1177/26, 360 01 Karlovy Vary,
	oba zastoupeni Mgr. Michalem Burešem, advokátem, sídlem T. G. Masaryka 282/57, 360 01 Karlovy Vary,
proti žalovanému:	**Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,
za účasti osoby zúčastněné na řízení:	**Lesy České republiky, s. p.**, IČO 42196451, sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2021, č. j. KK/4314/ZZ/21-4,

takto:

I. Soud bere na vědomí zpětvzetí žaloby žalobcem b).

II. Žalobci b) se z účtu Krajského soudu v Plzni vrací část zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Bureše, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žaloba žalobce a) se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

IV. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

1. Žalobci se společnou žalobou datovanou a podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*soud*“) dne 20. 12. 2021 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2021, č. j. KK/4314/ZZ/21-4 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru životního prostředí (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 1. 7. 2021, č. j. 613/OŽP/19-107 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto v části A. o změně hranice společenstevní honitby Kojšovice a vlastní honitby Čerťák, a to podle § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o myslivosti*“), když tato změna hranice vyplývala ze změn vlastnictví k honebním pozemkům, o kterou požádali jejich vlastníci dne 24. 1. 2019 a 28. 1. 2019. Dále bylo prvostupňovým rozhodnutím rozhodnuto v části B. o návrhu na vyrovnání hranic honiteb podle § 31 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, o kterou požádala společnost Lesy České republiky, s. p.

2. Prvostupňový orgán v části A. prvostupňového rozhodnutí pod bodem A.1. rozhodl tak, že částečně povolil změnu výměry společenstevní honitby Kojšovice a určil hranice této honitby, když (i) určil celkovou výměru přičleňovaných honebních pozemků ke společenstevní honitbě Kojšovice, které byly uvedeny v příloze č. 1 prvostupňového rozhodnutí, která byla nedílnou součástí daného rozhodnutí; (ii) nepřičlenil honební pozemek p. č. Xa v k. ú. S. u Š. ke společenstevní honitbě Kojšovice a (iii) stanovil slovní popis změny hranice společenstevní honitby Kojšovice. Dále prvostupňový orgán pod bodem A.2. rozhodl tak, že povolil změnu výměry vlastní honitby Čerťák a určil změnu hranice této honitby, když (i) určil celkovou výměru odejmutých honebních pozemků z vlastní honitby Čerťák a (ii) stanovil slovní popis změny hranice vlastní honitby Čerťák.

3. Dále prvostupňový orgán v části B. prvostupňového rozhodnutí rozhodl tak, že nepovolil vyrovnání hranic honiteb podle § 31 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, o kterou požádala společnost Lesy České republiky, s. p., jako držitel vlastní honitby Čerťák. Žalobci ve své žalobě výslovně uvedli, že svou žalobou nebrojí proti této části prvostupňového rozhodnutí, proti které ani nesměřovalo odvolání a nebylo tak ani předmětem přezkumu ze strany žalovaného, jako odvolacího orgánu. Soud se tudíž částí B. prvostupňového rozhodnutí v rámci posouzení předmětné věci nezabýval.

4. Soud pro úplnost uvádí, že prvostupňový orgán ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí vydal opravné usnesení ze dne 21. 7. 2021, č. j. 613/OŽP/19-110, kterým opravil výrok prvostupňového rozhodnutí v části A tak, že uvedl správné označení pozemku p. č. Xb v k. ú. Přestání.

II.
Žaloba

5. Žalobci v úvodu své žaloby uvedli, že žalobce a) je žadatelem o změnu hranic honiteb a žalobce b) je uživatelem obou předmětných honiteb a že ve svých odvoláních proti prvostupňovému rozhodnutí uvedli důvody, proč je vymezení hranic honiteb Kojšovice a Čerťák obsažené v prvostupňovém rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, přesto žalovaný jejich odvolání zamítl.

6. Žalobci předně namítali nepřezkoumatelnost popisu změny hranice obou honiteb uvedeného v prvostupňovém rozhodnutí, neboť opakovaně odkazuje na „stávající hranice“, které však nejsou v prvostupňovém rozhodnutí popsány. Žalobci nesouhlasili s názorem žalovaného, že absence

popisu celé hranice obou honiteb po provedených změnách by mohla způsobit nepřezkoumatelnost pouze tehdy, pokud by prvostupňové rozhodnutí neobsahovalo přílohy č. 3 a 5, v nichž je obsažen mapový zákres vedení hranic obou honiteb po provedené změně. Žalobci namítali, že mezi slovním popisem hranice honitby a jejím mapovým zákresem zcela zjevně existuje kvalitativní rozdíl. Odkaz na přílohu rozhodnutí by mohl být akceptovatelný v případě, že by přílohou prvostupňového rozhodnutí byly předcházející správní rozhodnutí vymezující původní hranice honiteb. Ovšem zvolené řešení je zásahem do právní jistoty žalobců i ostatních účastníků, neboť ti nemohou z prvostupňového rozhodnutí zjistit, kudy vedou hranice obou obor. Navíc vada nepřezkoumatelnosti spočívá i v tom, že fakticky ve výroku rozhodnutí nejsou odkazovaná předcházející správní rozhodnutí označena.

7. Žalobci dále namítali, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejich odvolacími námitkami o rozporu změněných hranic honiteb Kojšovice a Čerťák s § 17 odst. 4 zákona o myslivosti. Dle žalobců napadené rozhodnutí v tomto ohledu nesplňuje požadavky kladené zejména § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž žalobci odkázali na závěry z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109. Žalovaný v napadeném rozhodnutí chybně dovozuje, že hlavní námitka žalobce a) směřovala ke vzniku hranice na rozhraní zemědělských a lesních pozemků, kterou upravuje § 17 odst. 6 zákona o myslivosti. Podle žalobců má být z jejich odvolání zřejmé, že žalobci namítali především rozpor s § 17 odst. 4 zákona o myslivosti, když poukazovali na to, že nově vymezená hranice je často vedena tak, že se nekryje s přírodními a v terénu zřetelnými hranicemi. Žalobci v odvoláních upozorňovali na konkrétní úseky hranice honiteb, které jsou dle jejich názoru vedeny zcela nevhodně, ovšem žalovaný se s těmito námitkami nevypořádal.

8. Následně žalobci vypočetli několik úseků hranic honiteb, které mají být rozporné se zásadami stanovenými zákonem o myslivosti. Nejprve namítali úsek hranice popsaný v bodu II. odvolání žalobce a), a to že hranice mezi honitbami je vedena prostředkem louky. Žalobci považují takovéto vedení hranice za nevhodné. Dle žalobců žalovaný blíže nerozvedl, proč s žalobci nesouhlasil, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Dále žalobci upozornili na úsek hranice popsaný v bodu III. odvolání žalobce a), kde hranice opět není v terénu seznatelná, neboť vede pro hraně lesního pozemku, přičemž na sousedících pozemcích je rovněž trvale vzrostlý porost. Žalobci ve správním řízení navrhovali vést hranici po lesních cestách, ovšem s tím prvostupňový orgán nesouhlasil z důvodu vytvoření úzkého hrdla o šíři necelých 100 metrů a dále pruhu honitby s šířkou v některých místech méně než 200 metrů, s čímž žalovaný souhlasil, ovšem žalobci nesouhlasí a s tímto názorem polemizují stejně jako v odvolání. Zúžení honitby na méně než 200 metrů zákon o myslivosti výslovně nezakazuje a např. honitba Čerťák také má několik výběžků, které se takto zužují, a výkon práva myslivosti v nich omezen není. Dle odhadu žalobců představuje tento úsek asi 40 % z celkové délky změněné hranice, nejedná se tedy o rezignaci na zásady vedení hranice honiteb ve smyslu zákona o myslivosti pouze na omezeném úseku, nýbrž v podstatné části nově stanovené hranice. Podle názoru žalobců bude na nově určeném úseku v terénu neznatelnou hranicí mezi honitbami výkon práva myslivosti ještě náročnější či spíše nemožný. Konečně pak v úseku hranice popsaném v bodu IV. odvolání žalobce a) žalobci označili popis hranice za zmatečný, neboť předmětná vodní plocha tyto pozemky nepokrývá kompletně a na okrajích těchto pozemků je vzrostlý porost. Podle žalobců by v tomto případě bylo vhodné hranici blíže specifikovat, k jaké honitbě patří části pozemků p. p. č. Xc k. ú. R. a p. p. č. Xd k. ú. B. u Š., které nejsou zatopeny. Hranice vodní plochy je v zásadě stálá a nemění se v závislosti na klimatických podmínkách.

9. Dle žalobců z jejich popisu úseků, kde je hranice honiteb vedena zcela nevhodně, vyplývá, že správní orgány nepostupovaly ve správním řízení v souladu s § 3 správního řádu a dostatečně nezjistily skutkový stav, když bylo vhodné provést ohledání na místě dle § 54 správního řádu.

10. Žalobci rovněž upozornili na to, že správní orgány se ve svých rozhodnutích nevypořádaly s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti stanovujícím, že k žádosti vlastníka honebních pozemků provede správní orgán změnu honitby vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal. V dané věci bylo řízení zahájeno na základě žádostí z ledna roku 2019, tudíž změna

hranic honiteb měla být provedena k 31. 12. 2020. Pro neúměrnou délku řízení však k tomuto datu vůbec nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí a žalobci by očekávali, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bude správním orgánem vysvětleno, proč změnu provádí k jinému datu, než které stanovuje zákon. Ani žalovaný se v napadeném rozhodnutí k této skutečnosti nijak nevyjádřil. I proto nebyl naplněn požadavek na řádné odůvodnění správního rozhodnutí.

11. Závěrem své žaloby žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost uhradit žalobcům náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný podal k žalobě vyjádření ze dne 1. 2. 2022 (doručené soudu dne 2. 2. 2022), v němž označil žalobní námitky za neopodstatněné, a proto navrhl předmětnou žalobu zamítnout.

13. Žalovaný nejprve nesouhlasil s námitkou žalobců o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí spočívající v popisu hranice změny honiteb s odkazem na *„stávající hranice*“. Dle žalovaného by nepřezkoumatelný výrok v části popisu hranice nastal v případě, že by rozhodnutí neobsahovalo přílohu č. 3 a č. 5, která obsahuje mapový zákres vedení hranic obou honiteb po provedené změně. Navíc prvostupňový orgán v rozhodnutí citoval původní rozhodnutí, kterými byly předmětné honitby uznány a kde jsou hranice slovně popsány. Žalovaný rovněž poukázal na to, že rozhodnutí o uznání honiteb, včetně případných rozhodnutí o změnách, jsou vždy součástí výběrových řízení na pronájem honiteb. Mapové zákresy vyhotovované orgány státní správy myslivosti jsou rovněž přístupné online na webové stránce Ministerstva zemědělství. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38 a usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, dle kterých zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. S odkazem na další judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu žalovaný namítal, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud. Dle žalovaného se v posuzovaném případě správní orgány všemi námitkami žalobců řádně zabývaly.

14. K námitce o nedostatečném vypořádání argumentace o nezřetelných hranicích nově vymezených honiteb Čerťák a Kojšovice a nesprávné interpretaci námitek žalobců stran porušení § 17 odst. 4 zákona o myslivosti, žalovaný předně odkázal na str. 8 prvostupňového rozhodnutí a tam odkazovanou judikaturu, dle které je nutné při změnách honiteb dodržet obecné zásady tvorby honiteb uvedené v § 17 zákona o myslivosti. Správní orgány se ve svých rozhodnutích podrobně zabývaly jednotlivými námitkami odvolatelů o tvrzeném nevhodném vedení hranice honitby a jednoznačně dospěly k názoru, že žalobci navrhovaná změna honiteb po lesních cestách by znamenala nutnost zásadních zásahů do sousední honitby Čerťák a zábor dalších pozemků vlastníků, kteří o změnu nežádali. Důvody, které vedly prvostupňový orgán k odmítnutí žalobci navržené hranice, jsou obsaženy v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a to včetně zásad řádného mysliveckého hospodaření, a žalovaný se s tímto odůvodněním ztotožnil. Ohledně jednotlivých námitek žalobců ke konkrétním částem honiteb žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

15. K námitce o nedostatečném zjištění skutečného stavu věci dle § 3 správního řádu žalovaný konstatoval, že žalobci ani uživatelé honiteb v průběhu prvostupňového řízení nenamítali nevhodnost hranice nově stanovené z důvodu nezřetelnosti hranice, pouze nesouhlasili s vedením hranice z důvodů nezačlenění některých pozemků ve vlastnictví navrhovatelů změny honiteb. V řízení nenastal rozpor mezi žalobci a protinávrhem společnosti Lesy České republiky s. p. z

důvodu nezřetelnosti hranic, a proto žalovaný považoval konání ohledání na místě jako procesně nadbytečné, když navíc v průběhu řízení bylo konáno několik ústních jednání k odstranění možných rozporů. V průběhu prvostupňového řízení nikdo z účastníků řízení ohledání na místě nepožadoval. Prvostupňový orgán skutkovou podstatu dostatečně podložil podkladovými materiály (např. výpisy z katastru nemovitostí, ortofotomapy, zákresy atd.).

16. Konečně k námitce žalobců, že se správní orgány nezabývaly datem změny honiteb z hlediska § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, žalovaný konstatoval, že prvostupňový orgán datum nabytí právní moci [zjevně myšleno datum změny honitby – poznámka soudu] uvedl ve výroku rozhodnutí. Z průběhu řízení je dle žalovaného zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí bylo vypraveno až dne 2. 7. 2021, tudíž nebylo možné změnu honiteb realizovat k 31. 12. 2020, ale až k datu nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Délku správního řízení žalovaný kritizoval v obou rozhodnutích o odvolání. Žalobci v průběhu řízení nevyužili možností obrany proti nečinnosti prvostupňového orgánu.

IV.
Replika žalobců

17. Žalobci k vyjádření žalovaného k žalobě podali repliku ze dne 17. 2. 2022. V té nejprve setrvali na svém tvrzení, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nevymezení „stávajících hranic“ honiteb ve výroku rozhodnutí, tudíž nemělo být napadeným rozhodnutím žalovaného potvrzeno. Slovní popis hranic honiteb považují žalobci za zásadní. Žalobcům je známo, že rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary, odboru životního prostředí ze dne 12. 6. 2015 došlo ke změně honitby Čerťák, ovšem toto rozhodnutí, které nepochybně vymezuje „stávající hranice“ honitby Čerťák, je v prvostupňovém rozhodnutí zcela opomenuto. Žalobci mají za to, že z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán v otázce „stávajících hranic“ honiteb za rozhodný. Argument, že rozhodnutí o uznání honiteb, včetně případných rozhodnutí o změnách, mají být vždy součástí výběrového řízení na pronájem honitby, by mohl mít relevanci vůči třetím osobám, nikoli však vůči adresátům prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Navíc povinnost konat výběrové řízení by se vztahovala pouze na honitbu Čerťák. Argumentaci o zveřejňování mapových zákresů na webu Ministerstva zemědělství žalobci považují za rozpornou, neboť údaje na webových stránkách jsou pouze informativní a nemusejí odrážet skutečný stav. Ostatně výměry honiteb Čerťák a Kojšovice zveřejněné na citované webové stránce neodpovídají výměrám dle prvostupňového rozhodnutí.

18. Žalobci rovněž setrvali na závěru, že se žalovaný v napadaném rozhodnutí řádně nevypořádal s jejich námitkami proti prvostupňovému rozhodnutí. Odkazy žalovaného na judikaturu jsou podle žalobců nepřiléhavé. Nadále mají za nedostatečně vypořádanou námitku o rezignaci prvostupňového orgánu na vedení hranic honiteb tak, aby se kryly s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými ve smyslu § 17 odst. 4 zákona o myslivosti. Žalobci nesouhlasili s tvrzením žalovaného, že jimi navrhované vedení hranice honitby Kojšovice po lesních cestách by znamenalo nutnost zásahu do sousední honitby Čerťák a zábor pozemků dalších vlastníků, kteří o změnu nežádali, přičemž odkázali na str. 11 prvostupňového rozhodnutí. Podle žalobců skutečnost, že nikdo z účastníků místní ohledání nenavrhoval, není důvodem pro to, aby ho nenařídil sám správní orgán z moci úřední. Místní šetření mohlo proběhnout pouze v místech, kde je rozpor mezi tím, kudy zamýšlí vést hranici správní orgán a kudy účastníci. Žalobci mohli námitky proti nezřetelnému vedení hranice podrobně formulovat až v rámci odvolání. Zjišťování skutkového stavu probíhalo komplikovaně. Konečně žalobci setrvali i na tom, že se správní orgány měly v rámci svých rozhodnutí vypořádat s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Pokud rozhodnutí nabývá právní moci k jinému datu, než které kogentně stanoví právní předpis, považovali by žalobci za vhodné, aby tento rozpor byl správním orgánem řádně odůvodněn.

V.
Osoba zúčastněná na řízení

19. Soud učinil dne 21. 2. 2022 výzvu potenciálním osobám zúčastněným na řízení ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*"), a to adresně všem účastníkům správního řízení uvedeným v napadeném rozhodnutí. Ve stanovené lhůtě soudu písemně oznámila svůj zájem účastnit se předmětného řízení pouze v rubrice tohoto rozsudku označená osoba zúčastněná na řízení. Žalobci žádné osoby zúčastněné na řízení neoznačili a ze správního spisu pak žádná další potenciální osoba zúčastněná na řízení nevyplynula.

20. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci samé písemně nevyjádřila.

VI.
Průběh řízení

21. Soud se zabýval otázkou včasnosti předmětné žaloby směřující proti napadenému rozhodnutí, tedy zda žaloba byla podána v zákonné lhůtě dvou měsíců od oznámení doručením písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.). Žalobci v žalobě shodně tvrdili, že jim napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 21. 10. 2021. Žalovaný se k takto tvrzenému datu doručení napadeného rozhodnutí nevyjádřil.

22. Soud ve vztahu k žalobci a) ze správního spisu zjistil, že žalobci a) bylo doručováno poštou na adresu jeho trvalého pobytu, na kterou bylo žalobci a) doručováno v průběhu celého správního řízení. Z doručenky připojené k napadenému rozhodnutí vyplývá, že žalobce nebyl dne 6. 10. 2021, kdy byl učiněn pokus o doručení, zastižen, a proto zásilka byla dne 6. 10. 2021 uložena a připravena pro žalobce a) k vyzvednutí. Z doručenky ovšem nevyplývá, že by doručovatelka zanechala v místě doručení výzvu k vyzvednutí uložené zásilky společně s poučením o důsledcích nevyzvednutí zásilky. Naopak z doručenky vyplývá, že zásilka byla marně uložena u doručovací pošty po dobu 10 dní a následně byla žalobci a) vložena do schránky dne 20. 10. 2021. V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů je jednou z podmínek pro fikci doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu *prokázání skutečnosti, že doručovatel zanechal v místě doručování zásilky (ve schránce nebo na vhodném místě) výzvu k vyzvednutí písemnosti s poučením, kde a kdy si jí může adresát vyzvednout, včetně poučení o následcích jejího nevyzvednutí* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 – 67 a ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013 – 44). Jak již bylo uvedeno výše, z předmětné doručenky ani z jiné listiny založené ve správním spisu nevyplývá, že by potřebná výzva byla pro žalobce a) při neúspěšném pokusu o doručení napadeného rozhodnutí zanechána v místě doručování, když navíc ani žalovaný fikci doručení napadeného rozhodnutí žalobci a) netvrdil, resp. žalobcem a) tvrzený údaj o doručení nezpochybnil. Soud tudíž nemohl vycházet z fikce doručení napadeného rozhodnutí žalobci a), dle které by k doručení napadeného rozhodnutí došlo již 18. 10. 2021 (jako nejbližší pracovní den po sobotě 16. 10. 2021, kdy uplynula 10denní úložní lhůta). Naopak soud vyšel z údaje na doručence, že napadené rozhodnutí bylo žalobci a) vhozeno do schránky dne 20. 10. 2021, tudíž nejdříve tento den se žalobce a) mohl seznámit s jemu doručovaným napadeným rozhodnutím. Z právě uvedených důvodů soud dospěl na základě skutečností zjištěných ze správního spisu k závěru, že napadené rozhodnutí bylo žalobci a) oznámeno doručením (tj. vhozením do schránky) dne 20. 10. 2021, což je sice dřívější datum než tvrdil žalobce a), ovšem i při tomto scénáři byla zachována zákonná lhůta pro podání předmětné žaloby (žaloba byla podána dne 20. 12. 2021, tedy poslední den lhůty), a tudíž soud považoval za nadbytečné vyzývat žalobce a) za účelem odstranění rozporu v jeho tvrzení o datu doručení napadeného rozhodnutí (tj. 21. 10. 2021) a datem doručení napadeného rozhodnutí plynoucím ze správního spisu (tj. 20. 10. 2021). V případě žaloby podané žalobcem a) tak byla zákonná lhůta dvou měsíců zachována a soud hodnotil žalobu podanou tímto žalobcem jako včasnou.

23. Ovšem jiná situace nastala u žalobce b), kterému, jako právnické osobě, bylo napadené rozhodnutí doručováno do datové schránky. Jelikož napadené rozhodnutí bylo datováno dne 4. 10. 2021 a vypravováno dne 5. 10. 2021, soudu vznikla pochybnost o správnosti žalobcem b) tvrzeného data doručení napadeného rozhodnutí, kterým mělo být datum 21. 10. 2021. Správní spis ovšem neobsahoval potvrzení o doručení napadeného rozhodnutí do datové schránky žalobce b), a proto

se soud obrátil na žalovaného, aby v tomto směru správní spis doplnil. Žalovaný k výzvě soudu sdělil, že k doručení žalobci b) došlo dne 6. 10. 2021, což doložil příslušnou doručenkou datové zprávy potvrzující uvedenou skutečnost. Soud v návaznosti na toto zjištění vydal usnesení ze dne 1. 3. 2023, č. j. 57 A 147/2021 – 76, kterým vyzval žalobce b) ke sdělení, kdy a jakým způsobem mu bylo skutečně doručené napadené rozhodnutí, a to ve světle soudem zjištěných skutečností, s nimiž soud žalobce b) seznámil a současně jej poučil o možných důsledcích opožděného podání žaloby. Žalobce b) v reakci na uvedené usnesení soudu sdělil podáním ze dne 3. 3. 2023, že v žalobě chybně označil datum doručení napadeného rozhodnutí žalobci b), přičemž potvrdil, že mu napadené rozhodnutí ve skutečnosti bylo doručeno prostřednictvím datové schránky, jak vyplývá ze správního spisu. Současně pak žalobce b) navrhl, aby soud v řízení pokračoval pouze s žalobcem a). Soud tento návrh vyhodnotil podle obsahu jako zpětvzetí žaloby žalobcem b), tudíž postupoval analogicky ve smyslu § 47 písm. a), věta druhá za středníkem, s. ř. s., dle kterého v případě *společného návrhu více osob, předseda senátu vezme toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí* (viz výrok I. tohoto rozsudku). Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o vrácení části soudního poplatku zaplaceného žalobcem b), když postupoval analogicky podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o soudních poplatcích*“). Zákon o soudních poplatcích totiž vychází z koncepce, že poplatník má zaplatit soudní poplatek v plné výši tehdy, když je o jeho návrhu rozhodnuto po jednání, případně je o jeho návrhu rozhodnuto věcně (srov. § 10 odst. 3 a 5 zákona o soudních poplatcích). O žalobě žalobce b) v dané věci věcně rozhodnuto nebude. V hypotetické situaci, pokud by žaloba byla vyloučena k samostatnému projednání nebo by žaloby byly podány individuálně jednotlivými žalobci, pak by se žalobci b) v případě zpětvzetí žaloby soudní poplatek také vracel, neboť by se řízení ohledně žaloby podané žalobcem b) zastavovalo. V situaci, kdy žalobce b) podal žalobu společně s žalobcem a) a bylo tak zahájeno namísto dvou řízení jedno řízení, by žalobce b) neměl být v horším postavení, než kdyby žalobu podal sám nebo by došlo k jejímu vyloučení, následnému zpětvzetí a zastavení řízení soudem.

24. Nadále se tedy soud zabýval žalobou již pouze ve vztahu k žalobci a). Soud přitom konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce a) byl účastníkem správního řízení a jedním z adresátů napadeného rozhodnutí, přičemž tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech) proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.

25. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tím žalovaný vyslovil souhlas (viz vyjádření žalovaného ze dne 12. 1. 2022, č. l. 20) a žalobce a) ve stanovené lhůtě soudu nesdělil svůj nesouhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

VII.
Posouzení věci soudem

26. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal.

27. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

28. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí v předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně účastníci řízení neučinili žádné důkazní návrhy jdoucí nad rámec správního spisu.

29. Základní skutkový stav a průběh řízení byl shrnut v napadeném rozhodnutí, přičemž žalobce a) ve své žalobě proti tomuto shrnutí nic nenamítal. Soud proto rekapituluje průběh správního řízení pouze ve stručnosti, přičemž uvádí pouze ty skutečnosti, které se týkají části A. výroku prvostupňového rozhodnutí, o které bylo rozhodováno napadeným rozhodnutím, jehož přezkumu se žalobce a) domáhal svou žalobou. V podrobnostech pak soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

30. Prvostupňovému orgánu byly dne 24. 1. 2019 doručeny mimo jiné návrhy (i) společnosti Statek Chyše, s. r. o., (ii) V. Ch. a (iii) žalobce a), jakožto vlastníků příslušných pozemků (dále společně též jen „*navrhovatelé*“), o změnu vlastní honitby Čerťák a společenstevní honitby Kojšovice podle § 34 odst. 1 zákona o myslivosti, a to vyjmutím příslušných pozemků z honitby Čerťák a začlenění do honitby Kojšovice. Prvostupňový orgán o všech návrzích vedl jedno společné správní řízení, v němž vydal dne 19. 2. 2019 oznámení o zahájení správního řízení.

31. Prvostupňový orgán v průběhu správního řízení zjišťoval skutečný stav věci relevantní z hlediska změny honitby dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, a to změnu vlastnictví k honebním pozemkům navrhovatelů nacházejících se v honitbě Čerťák. Prvostupňový orgán v předmětné věci nařídil tři ústní jednání (konaná ve dnech 25. 3. 2019, 3. 6. 2019 a 16. 9. 2019), během nichž účastníci správního řízení řešili otázku případné shody na možném průběhu hranice mezi honitbami Čerťák a Kojšovice, nicméně nakonec ke shodě nedošlo. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí byli všichni účastníci správního řízení opakovaně seznámeni s možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním podle § 36 odst. 3 správního řádu, což někteří z nich opakovaně využili.

32. Dne 16. 6. 2020 prvostupňový orgán vydal v předmětném správním řízení rozhodnutí č. j. 613/OŽP/19-64, které bylo následně žalovaným v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutím ze dne 8. 9. 2020, č. j. KK/3935/ZZ/20-3, z důvodu závažných procesních vad, jichž se prvostupňový orgán dopustil, a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Prvostupňový orgán posléze odstranil jemu vytýkaná procesní pochybení, když zejména (i) vydal usnesení o zastavení části řízení ve vztahu ke zpětvzatým žádostem, (ii) vyzval ty účastníky řízení, kteří podali odvolání proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí, k upřesnění jejich námitek a žádostí, a (iii) rozšířil okruh účastníků řízení o vlastníky jiných honebních pozemků, než navrhovatelů, jichž se navrhovaná změna honitby Čerťák dotýkala. Dne 17. 5. 2021 prvostupňový orgán zaslal účastníkům správního řízení oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a k uplatnění návrhů k podkladům pro rozhodnutí, na které žalobce a) nijak nereagoval.

33. Dne 1. 7. 2021 prvostupňový orgán vydal předmětné prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o předmětných návrzích tak, jak již bylo uvedeno v čl. I. tohoto rozsudku. Prvostupňové rozhodnutí následně napadli odvoláním žalobce a) a žalobce b). Žalovaný následně napadeným rozhodnutím odvolání žalobců a) a b) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul průběh správního řízení a konstatoval relevantní právní úpravu týkající se změn honitby, jak vyplývá z § 31 zákona o myslivosti. Poté žalovaný uvedl odvolací námitky žalobce a), přičemž je zrekapituloval tak, že žalobce a) označil napadené rozhodnutí za zmatečné a nepřezkoumatelné z důvodu, že prvostupňový orgán v části výroku A.1. nedostatečně popisuje průběh vedení hranice honitby Kojšovice, a dále že podle žalobce a) navržená hranice společenstevní honitby není v souladu s § 17 odst. 4 zákona o myslivosti. Dále žalovaný jednotlivé odvolací námitky žalobce a) podrobně vypořádal. Zejména přitom poukázal na to, že hlavní námitka žalobce a) směřuje ke vzniku hranice na rozhraní zemědělských a lesních pozemků, což žalobce a) považuje za rozporné se zákonem o myslivosti. S tímto názorem žalovaný nesouhlasil. Odkázal přitom na § 17 odst. 6 zákona o myslivosti, ze kterého podle žalovaného

vyplývá, že správní orgán by takovému typu měl bránit, nikoliv ho zakázat. Dle žalovaného je všeobecně známo, že hranice honiteb v České republice s takovým typem hranic existují a do budoucna nebude v silách správních orgánů takový typ hranic zcela vyloučit. Je jen na správním orgánu, jak se v případě povolení takového typu hranice s tímto vypořádá v odůvodnění svého rozhodnutí. Vedení hranice se prvostupňový orgán velmi podrobně věnoval na str. 10 až 13 prvostupňového rozhodnutí, kdy precizoval důvody pro své rozhodnutí, definoval možné varianty zvažovaného vedení hranic mezi honitbami v návaznosti na případný střet mezi navrhovateli a zachováním honitby Čerťák. V rámci problematiky vedení hranic žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2017, č. j. 57 A 40/2016 – 112, v němž krajský soud vyslovil názor, že pokud v důsledku vytvoření honitby vyrovnáním dochází k vytvoření částečně nevhodné hranice, je nutné trvat na dostatečném a jasném odůvodnění, v jakém směru představuje nově vedená hranice lepší řešení, včetně vypořádání se s alternativami. Prvostupňový orgán ohledně stanovení částečně nevhodné hranice honitby argumentoval v tom směru, že vedení hranice po rozhraní pole – les nemůže představovat kategorickou překážku možnosti vzniku honitby za situace, v níž nalezení jiné vhodnější hranice není možné. S tím žalovaný souhlasil, když mapový podklad, který je součástí spisu, jednoznačně prokazuje, že vedení hranice honitby jinak, než po rozhraní pole – les, by v konkrétním případě možné nebylo, neboť by znamenalo nutnost zásadních zásahů do sousední honitby Čerťák a zábor dalších pozemků vlastníků, kteří o změnu nežádali (např. společnost LČR, nebo město Žlutice). Žalovaný upozornil na smysl práva myslivosti ve smyslu § 2 písm. h) zákona o myslivosti a rovněž odkázal na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 34/03 a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 As 245/2017 – 46 a ze dne 9. 3. 2011, č. j. 1 As 73/2010-190. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž vypořádal námitky žalobce b), nicméně těmi se soud již s ohledem na výše vymezený předmět věcného přezkumu napadeného rozhodnutí blíže nezabývá. Závěrem se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil i k délce předmětného správního řízení. Podle žalovaného, ačkoli je řízení o honitbách složité a časově náročné řízení a zasluhovalo by delší lhůty pro vydání rozhodnutí, bylo nutné respektovat obecné lhůty dle správního řádu. Z tohoto pohledu se prvostupňový orgán jistých prodlev v řízení dopustil, ovšem nedodržení správních lhůt nezakládá nezákonnost rozhodnutí.

35. Žalobce a) v předmětné žalobě vůči napadenému rozhodnutí namítal (i) nepřezkoumatelnost z důvodu nejasného popisu změny hranice obou honiteb a dále pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek, (ii) rozpor změněných hranic honiteb s § 17 odst. 4 zákona o myslivosti, (iii) nedostatečně zjištěný skutkový stav z důvodu neprovedení ohledání na místě dle § 54 správního řádu a (iv) nevypořádání se s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti stanovujícím datum, k němuž se provádí změna honitby iniciovaná vlastníkem honebních pozemků.

36. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.

37. Podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti *vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků (dále jen „změna honitby“). Při změně honitby se nepřihlíží k územním hranicím obcí, okresů nebo krajů a výměry směňovaných pozemků nemusí být stejné.*

38. Podle § 31 odst. 2 zákona o myslivosti *návrh na změnu honitby podávají držitelé dotčených honiteb společně, a to orgánu státní správy myslivosti, do jehož územního obvodu zasahují dotčené honební pozemky největší částí. Nedohodnou-li se vlastníci dotčených honiteb na předložení společného návrhu na změnu honitby, může návrh podat kterýkoliv z nich. Jde-li o společenstevní honitbu, podá návrh honební společenstvo.*

39. Podle § 31 odst. 3 zákona o myslivosti *změnu honitby podle odstavců 1 a 2 orgán státní správy myslivosti nepovolí, pokud by vedla ke změně celkové výměry alespoň jedné z dotčených honiteb o více než 10 %. V důsledku změny honitby může klesnout její výměra i pod tímto zákonem stanovenou minimální výměru. Rozhodnutím o změně honitby nezaniká nájem honitby, je-li sjednán.*

40. Podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti *změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal*.

41. Podle § 17 odst. 4 zákona o myslivosti *při tvorbě honiteb se nepřihlíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů. Hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými (například vodoteče, cesty, silnice).*

42. Podle § 17 odst. 5 zákona o myslivosti *honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou.*

43. Podle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti *při tvorbě honiteb se musí přihlížet k jejich tvaru. Nelze vytvořit ani uznat honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala stanovené minimální výměry. Toto ustanovení se netýká okrajových částí honitby (výběžků). Stejně je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Za tím účelem se při tvorbě honiteb provádí vyrovnání hranic honiteb výměnou honebních pozemků nebo jejich přičleněním.*

44. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí. Soud předně poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, dle které zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020 – 30 zdůraznil, že „[…] *nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.*“ (srov. bod [10] cit. rozsudku).

45. Žalobce a) předně spatřoval nepřezkoumatelnost v tom, že žalovaný aproboval prvostupňové rozhodnutí, ačkoli popis změny hranice obou honiteb obsažený ve výroku prvostupňového rozhodnutí má být nepřezkoumatelný. Žalobce a) namítal, že ve slovním popisu změny hranice se opakovaně odkazuje na „stávající hranici“, ačkoli ta není v prvostupňovém rozhodnutí popsána, a dále že žalobci nemohou z prvostupňového rozhodnutí zjistit, kudy hranice změněných honiteb vedou.

46. Soud nesouhlasí s žalobcem a), že by vymezení změněné hranice předmětných honiteb obsažené v prvostupňovém rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Naopak, soud ve shodě s žalovaným má za to, že slovní popis změněné hranice obsažený ve výroku A.1. prvostupňového rozhodnutí je třeba číst společně s přílohami k tomuto rozhodnutí, které mimo jiné obsahují jak výčet pozemků nově přičleňovaných do honitby Kojšovice (příloha č. 1), tak i zákres průběhu změněné hranice provedený do mapy daného území (příloha č. 3). Nepřezkoumatelnost vymezení změněné hranice honiteb pak podle názoru soudu nezpůsobuje ani použití slovního spojení „od stávající hranice“, neboť ta je jasně dána předchozími správními rozhodnutími určujícími dosavadní hranice předmětných honiteb, která jsou v prvostupňovém rozhodnutí uvedena (srov. str. 14 prvostupňového rozhodnutí). Ostatně žalobce a) v průběhu řízení nenamítal, že by dosavadní stanovení hranic obou honiteb, o jejich změnu požádal, bylo nejasné, ba naopak předkládal vlastní návrhy na vedení nové hranice honiteb, tudíž nemohl mít pochyb o tom, kudy stávající hranice vede. Soud neshledal jako nezbytné ani to, aby přílohou prvostupňového rozhodnutí byla předchozí správní rozhodnutí vymezující stávající hranici, jak namítal žalobce a), neboť i bez nich lze z prvostupňového rozhodnutí dostatečným způsobem určit, kudy změněná hranice honiteb nově

povede. V neposlední řadě, své tvrzení, že z prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit, kudy hranice změněných honiteb vedou, si vyvrací samotný žalobce a) tím, že v odvolání i v žalobě s jednotlivými úseky změněné hranice, které považuje za nevhodně stanovené, konkrétním způsobem polemizuje, ba dokonce je i v příloze svého odvolání detailně zmapoval.

47. Soud rovněž shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným i z hlediska vypořádání odvolacích námitek žalovaným. V této souvislosti soud nejprve připomíná, že z hlediska soudního přezkumu činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019 – 60, bod [22]). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 – 51, bod [24]) dále vyplývá, že „*přezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).*“ Ačkoliv byl tento právní názor vysloven ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, lze jej vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, bod [22]). Zároveň je nutno zdůraznit, že nesouhlas žalobce s výkladem učiněným správními orgány nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností jejich rozhodnutí, která je objektivní překážkou znemožňující soudu dané rozhodnutí přezkoumat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 102/2018 – 45, bod [15]).

48. Jak se podává z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které již soud zrekapituloval výše, žalovaný v napadeném rozhodnutí nejen konstatoval jednotlivé odvolací námitky uplatněné oběma žalobci, ale též se k nim jak společně, tak i jednotlivě vyjádřil, jak je patrné zejména ze str. 7 až 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl relevantní právní úpravu, přičemž se při stanovení změněné hranice honiteb zabýval nejen souladností s § 17 odst. 6 zákona o myslivosti, ale též výkladem a aplikací § 17 odst. 4 zákona o myslivosti na posuzovaný případ, když se zejména ztotožnil se zdůvodněním prvostupňového orgánu obsaženým na str. 10 až 13 prvostupňového rozhodnutí. Nelze proto souhlasit s námitkou žalobce a), že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval namítaným rozporem s § 17 odst. 4 zákona o myslivosti (otázkou správnosti výkladu a aplikace § 17 odst. 4 zákona o myslivosti ze strany správních orgánů se soud zabývá níže).

49. Konečně soud neshledal jako důvod nepřezkoumatelnosti ani to, že se správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně nezabývaly tím, že změnu hranic honiteb neprovedly k 31. 12. 2020, ale ke dni právní moci předmětného správního rozhodnutí. S žalobcem a) lze souhlasit v tom, že by bylo vhodnější, pokud by se správní orgány k datu účinnosti změny hranic předmětných honiteb vyjádřily, nastala-li situace, kdy s ohledem na průběh předmětného správního řízení nebylo objektivně možné změnu provést k zákonem předpokládanému datu 31. 12. roku následujícího po roce, v němž bylo vlastníkem honitebních pozemků o změnu požádáno (tj. v daném případě do 31. 12. 2020). Nejedná se ovšem o takový nedostatek odůvodnění napadených správních rozhodnutí, který by měl zakládat nepřezkoumatelnost celého napadeného rozhodnutí, resp. důvod pro jeho zrušení. Odůvodnění takto stanoveného data změny hranice předmětných honiteb se totiž nabízí. Pokud prvostupňový orgán (i díky skutečnosti, že jeho první rozhodnutí ve věci samé bylo odvolacím orgánem zrušeno) vedl správní řízení tak dlouho, že se dostal až za datum 31. 12. 2020 (což v daném případě mělo být datum změny předmětných honiteb navržených v roce 2019), pak je podle názoru soud logickým a přijatelným řešením to, že účinnost změny bude stanovena na nejbližší možný den následující po zákonem předvídaném datu, kterým je datum právní moci předmětného rozhodnutí o změně, když stanovení účinnosti změny zpětně by bylo nežádoucí z hlediska požadavku na zachování právní jistoty. Pro jiný postup správní orgány za daného stavu

řízení neměly zákonný podklad. Na okraj soud uvádí, že žalobce a) v tomto ohledu namítal toliko „nenaplnění požadavku na řádné odůvodnění správního rozhodnutí“, tedy nepřezkoumatelnost, nikoli nezákonnost, tudíž soud, vázán mezemi žalobních námitek, se zákonností takto stanoveného data účinnosti změny hranice honiteb již dále nezabýval.

50. K okruhu žalobních námitek o nepřezkoumatelnosti napadeného, a potažmo i prvostupňového rozhodnutí soud uzavírá, že tyto nejsou důvodné, když obě správní rozhodnutí jsou ve vzájemné souvislosti dostatečně srozumitelné, určité a odůvodněné.

51. Dále se soud zabýval námitkami směřujícími do zákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce a) v dané souvislosti předně namítal rozpor změněných hranic honiteb s § 17 odst. 4 zákona o myslivosti, když poukazoval na to, že nově vymezená hranice je často vedena tak, že se nekryje s přírodními a v terénu zřetelnými hranicemi. Žalobce a) upozorňoval na konkrétní úseky hranice honiteb, které jsou dle jeho názoru vedeny zcela nevhodně.

52. Předně je třeba souhlasit s žalovaným, že výkladem § 17 odst. 4 zákona o myslivosti se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2011, č. j. 1 As 73/2010 – 190, kde vyložil následující: „*Toto ustanovení mimo jiné uvádí, že hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými (například vodoteče, cesty, silnice). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací osob zúčastněných, že citované ustanovení nelze vnímat jako striktní požadavek na zřetelnost hranic honitby za všech okolností. Naopak zákonodárce při jeho formulaci zjevně předvídal, že situace v terénu při vytváření honitby nemusí být vždy ideální, tj. že nemusí být vždy k dispozici dostatek přírodních – zřetelných – hranic, s nimiž by se hranice honitby kryly, což dokládá použití podmiňovacího výrazu „pokud je to možné“. Ačkoliv je tedy ve smyslu § 17 odst. 4 zákona o myslivosti žádoucí, aby se hranice honitby kryly s přírodními v terénu zřetelnými hranicemi, nelze označit honitbu, jejíž některé hraniční úseky nejsou v terénu zřetelné, za rozpornou se zákonem. V projednávaném případě proto nedošlo k porušení zákona o myslivosti, jestliže byly hranice honitby v některých úsecích vedeny korytem vodní nádrže Orlické přehrady a nejsou tedy v terénu zřetelné, neboť většina jejích hranic je v terénu vymezena jednoznačně zřetelně.*“. Soud nemá důvodu se od tohoto výkladu § 17 odst. 4 zákona o myslivosti v posuzovaném případě odchylovat.

53. Soud rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 As 169/2016 – 49, v němž kasační soud vyložil následující: „[…] *zásadami řádného mysliveckého hospodaření je třeba rozumět zásady hospodaření, které směřují primárně k ochraně zvěře jakožto přírodního bohatství státu a k udržení stability ekosystémů, ve kterých tato zvěř žije. Za tím účelem je třeba zajistit řádnou péči a chov zvěře spočívající v regulaci populací jednotlivých druhů zvěře, udržování kvality genofondu zvěře, zlepšování životních podmínek zvěře a zajištění řádné tvorby honiteb. Součástí zásad řádného mysliveckého hospodaření musí rovněž být udržování kvality životního prostředí a s tím související omezování škod způsobených zvěří na lesních a zemědělských pozemcích. Při jakémkoli mysliveckém hospodaření je rovněž třeba dbát udržení historické a kulturní úrovně a tradic české myslivosti. Hlavnímu cíli zákonné úpravy myslivosti a jednotlivým zásadám řádného mysliveckého hospodaření pak slouží jednotlivé instituty práva myslivosti jako lov zvěře, zazvěřování, přikrmování či výstavba krmných a jiných mysliveckých zařízení.*“. Dále pak v témže rozsudku kasační soud zdůraznil, že: „*V jednotlivých řízeních o uznání, změně či přičlenění honebních pozemků tedy nejde o soukromé zájmy jednotlivých honebních společenstev, které jsou zcela přirozeně protichůdné, neboť každé sleduje svůj vlastní zájem na co největším rozšíření honitby, nýbrž o vytvoření optimálních podmínek pro ochranu a rozvoj myslivosti (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 43/2007 – 95).*“ (srov. bod [23] a [27] cit. rozsudku).

54. Z odůvodnění jak prvostupňového rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí podle názoru soudu jasně vyplývá, že správní orgány měly na paměti při stanovení nové hranice změněných honiteb uvedený požadavek na vedení hranice tak, aby se kryla s hranicemi přírodními, v terénu zřetelnými. Nicméně musely mít rovněž na paměti i požadavky stanovené v § 17 odst. 6 zákona o myslivosti (tj. požadavky na tvar honiteb) a dle § 17 odst. 5 zákona o myslivosti (požadavek na vzájemnou souvislost honebních pozemků), ale hlavně zásady řádného mysliveckého hospodaření. Prvostupňový orgán poukázal na to, že záměr zákonodárce při stanovení obecných zásad tvorby honiteb, včetně případných změn honiteb, byl jistě veden snahou o podporu takových honiteb, ve

kterých bude umožněno zvěři volně se pohybovat bez nutnosti překonávat významné překážky, a hranice honiteb stanovit v terénu pokud možno co nejzřetelněji, což je zásada významná především z hlediska praktického, aby je uživatelé honitby při výkonu práva myslivosti byli schopni v terénu identifikovat a respektovat. Dále prvostupňový orgán uvedl, že změna hranice honitby byla převážně navržena tak, aby byla v terénu trvalá, zřetelná a kryla se s hranicemi přírodními. Poté se konkrétně vyjádřil k jednotlivým částem hranice, když uvedl zejména následující zdůvodnění jím stanovené nové hranice předmětných honiteb.

55. V jižní části se nabízelo vést hranici zejména podél Luhovského potoka. Ovšem v této lokalitě se pozemky žadatelů o změnu nacházely na obou stranách Luhovského potoka, a protože byly spolu souvislé, nebylo důvodu pozemky na obou stranách potoka do honitby Kojšovice nepřiřadit. Proto prvostupňový orgán hledal jinou vhodnou hranici, přičemž vážil dvě možné varianty, a to po lesních cestách (jak preferovali navrhovatelé, včetně žalobce a)) nebo po hraně lesních konkrétních pozemků. Variantu po lesních cestách prvostupňový orgán odmítl s odůvodněním, že by v daném místě bylo vytvořeno úzké hrdlo o šíři necelých 100 m a dále pruh honitby s šířkou v některých místech méně než 200 m, což by bránilo plnohodnotné péči o zvěř a její lov (srov. § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti, dle kterého je zakázáno ve vzdálenosti do 200 m od hranic sousední honitby lovit a přikrmovat zvěř, umísťovat myslivecká zařízení a provádět lov z mysliveckých a jiných zařízení). Proto prvostupňový orgán volil variantu druhou, byť ta obnáší vedení hranice po rozhraní zemědělských a lesních pozemků, což sice není žádoucí, ale není to zcela zakázáno. Ve střední části, v lokalitě vodní plochy Suchého rybníka, je hranice vedena po hraně vodní plochy a následně po toku Luhovského potoka. V této lokalitě je tak vedena po přírodní hranici v terénu. V severní části je hranice vedena po lesní cestě a na konci opět po vodním toku Luhovského potoka až do soutoku s řekou Střela, přičemž i zde prvostupňový orgán vysvětlil, proč volit řešení vedení hranice až k soutoku řeky Střela, neboť by jinak došlo k vytvoření pruhu honitby s průměrnou šířkou cca 200 až 300 m, což by opět bránilo plnohodnotné péči o zvěř a jejímu lovu ve smyslu § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti (srov. 10 až 13 prvostupňového rozhodnutí).

56. Soud souhlasil s žalovaným, že se prvostupňový orgán řádně zabýval způsobem vytyčení nové hranice předmětných honiteb, když byl primárně veden snahou o zachování zásad řádného mysliveckého hospodaření. V těch pasážích hranice, kde nebylo možné dostát všem požadavkům plynoucím z § 17 zákona o myslivosti, pak prvostupňový orgán volil takové řešení, které umožní plnohodnotnou péči o zvěř a její lov, byť v některých dílčích pasážích nebylo možné zajistit, aby se hranice honitby kryla s přírodními v terénu zřetelnými hranicemi. Takovýto postup podle názoru soudu není porušením zákona o myslivosti, neboť, jak již bylo uvedeno výše, požadavek stanovený v § 17 odst. 4 zákona o myslivosti není absolutní. Navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce žalobce a) o porušení § 17 odst. 4 zákona o myslivosti v místě, kde hranice honitby vede po hranici pozemku p. č. Xe v k. ú. R. k lesnímu pozemku p. č. Xf v k. ú. S. u Š., a tedy uprostřed louky, doplnil, že jde o úsek cca 100 m, jehož začátek (mostek pro Luhovský potok) a konec u lesního pozemku jsou v terénu identifikovatelné. Rovněž vysvětlení poskytnuté ke zbývajícím žalobcem a) v odvolání zpochybňovaným úsekům nově vedené hranice předmětných honiteb, které žalobce a) znovu zpochybňuje i v žalobě, je z pohledu soudu dostačující, když vychází z výše popsané terénní situace v daných lokalitách a z priorit, které správní orgány při určení hranice honitby správně určily a poté zohlednily.

57. Soud v tomto ohledu nemá správním orgánům co vytknout, tudíž ani námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro tvrzený rozpor s § 17 odst. 4 zákona o myslivosti soud neshledal opodstatněnou.

58. Konečně žalobce a) namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, když neprovedly ohledání na místě dle § 54 správního řádu. Soud ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou. Jak již bylo podrobně popsáno výše, prvostupňový orgán určení nové hranice mezi předmětnými honitbami náležitě odůvodnil, přičemž je patrné, že tak činil při znalosti místního terénu. Ostatně ani žalobce v žalobě nepřichází s žádným konkrétním poznatkem či zjištěním z místního terénu,

který by byl pro správné určení hranice honiteb zcela zásadní a který by správní orgány pominuly v důsledku nekonání ohledání na místě samém. Žalobce a) ve své žalobě argumentuje pouze tím, že u jeho osoby, jako vlastníka předmětných pozemků, lze předpokládat detailní znalost místního terénu, tudíž měl být jeho názor na to, že vedení hranice není vhodné, prověřen při ohledání na místě. Ovšem jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, prvostupňový orgán se názorem žalobce a) na vedení hranice honitby zabýval, nicméně je z výše popsaných důvodů odmítl s odkazem na zásady řádného mysliveckého hospodaření. Pokud prvostupňový orgán měl skutkový stav za dostatečně zjištěný pro své rozhodnutí, přičemž žádný z účastníků řízení netrval na jeho doplnění (a to ani po výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí), resp. nikdo ohledání na místě nenavrhoval, pak prvostupňový orgán nepochybil, pokud ohledání nekonal. Soud má za to, že neshoda ohledně vedení nové hranice předmětné honitby není dána nedostatečně zjištěným místním terénem, ale rozdílností názorů žalobce a) a správních orgánů na vhodnost, resp. správné určení předmětné hranice. Jak již bylo uvedeno výše, soud určení nové hranice předmětné honitby provedené správními orgány shledává řádně odůvodněným a rovněž souladným se zákonem o myslivosti.

59. S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že správní orgány při určení nové hranice honiteb Kojšovice a Čerťák v důsledku změny těchto honiteb dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti postupovaly v souladu se zákonem. Soud v projednávané věci rovněž neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí.

VIII.
Rozhodnutí soudu o žalobě

60. Soud uzavírá, že žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, a proto podanou žalobu výrokem III. tohoto rozsudku zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

IX.
Náklady řízení

61. Výrokem IV. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky řízení. Ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovaným by podle § 60 odst. 1 s. ř. s. měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovaným soud postupoval analogicky podle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu řízení mj. tehdy, bylo-li řízení zastaveno a nejedná-li se o případ zpětvzetí žaloby pro pozdější chování žalovaného.

62. Osoba zúčastněná na řízení nemá ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, a soud taktéž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro nějž by bylo namístě náhradu nákladů řízení přiznat. Proto soud výrokem V. tohoto rozsudku rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. března 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.